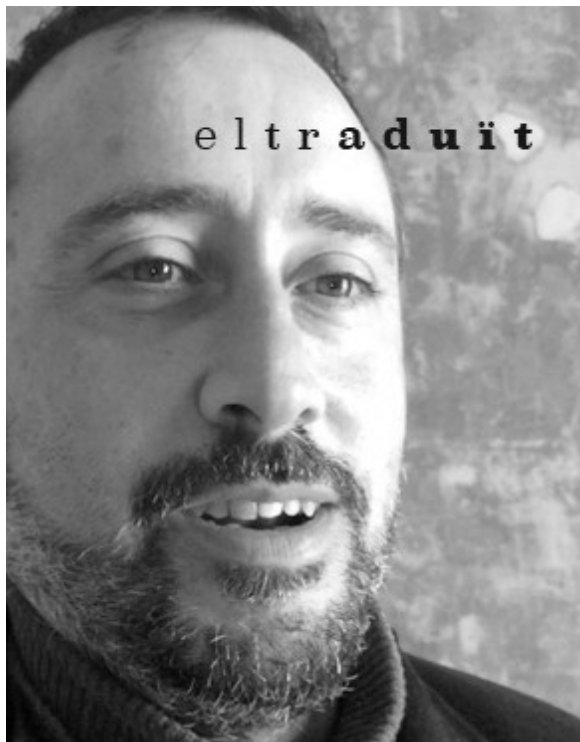

Adrià Pujol

7 febrer 2017

Adrià Pujol i Cruells (Begur, 1974). Antropòleg i escriptor, compagina la docència amb la museografia. Escriu a la *Revista de Girona*, al *Diari de Girona* i a *L'Avenç*. Ha publicat assaig (*Entre el poder i la màscara*, Generalitat de Catalunya), biografia (*Joseph Pujol*, Curbet), ficció (*Alteracions*, Males Herbes), experimental (*Quin Déu enamora*, Curbet) i memorialisme (*Escafarlata d'Empordà*, Sidilà). Els seus darrers llibres són *Picadura de Barcelona* (Sidilà, 2014) i *Guia sentimental de l'Empordanet* (Pòrtic, 2016). També és l'autor de la versió catalana de *La disparition* de Georges Perec, titulada *L'eclipsi* i publicada per L'Avenç, que arriba a les llibreries el 9 de febrer de 2017, i és per això que l'hem convidat a traduir un text breu de l'autor francès, «Kléber Chrome», extret del llibre *Je suis né* (Éditions du Seuil, 1990).

Kléber Chrome

Què són les pomes? Per què hi ha pomes? Té drets, el pomer? Prou sabem que, la majoria de vegades, el pomer està segur del seu dret legítim, i que és inútil, i fins i tot perillós, fer-se preguntes sobre la validesa o la pertinència de la seva existència i funció. Tanmateix, en fi, tard o d'hora arriba un moment en què tot allò que normalment anomenem *evidència* deixa de fer el seu ofici, en què ja no n'hi ha prou amb caminar per demostrar el moviment, o amb respirar per viure. Aleshores tot esdevé pregunta, però pregunta sense resposta: tot just emesa, la interrogació sembla no tenir un altre efecte que no sigui el de destruir: tot buscant la veritat, la prova, qui pregunta només troba el dubte. I, d'altra banda, com interrogar, si el *jo* que interroga ni tan sols està ben bé segur d'existir?

Fals ofegat rescatat, fals desaparegut buscat com a espia per uns serveis secrets especials que passen bona part del seu temps mirant de demostrar la realitat de la seva sola identitat (la qual és, no obstant això, conegudíssima, perquè disposem d'un document civil, un certificat d'antecedents penals, un retrat robot, notes d'escoltes telefòniques, informes de perquisicions policials i diversos testimonis de persones reputades per la seva bona fe, per exemple un perruquer, un recaptador, un cambrer), fals periodista que escrivia amb pseudònim articles atribuïts més endavant al seu patronímic, Kléber Chrome, en despit de la sonoritat metal·licomilitar una mica massa tranquil·litzadora del seu cognom, tot plegat forneix de bones raons per interrogar-se i posar a prova la veritat de la seva existència: empresa fascinant, però sovint decebedora: l'esborrador d'empremtes, l'escorxadador de records, la

fregadora de memòries (aquests són alguns dels sobrenoms amb què es disfressa el personatge), per bé que pari totes les trampes, assagi tots els enfocaments, multipliqui les fintes i les marrades, gairebé sempre només aconsegueix un resultat que de tan esquifit sembla grotesc, no pas per manca de lucidesa, o d'intel·ligència, sinó perquè el terreny sobre el qual es mou no ofereix cap agafador: realment sembla que les sortides són falses, que les claus no obren cap porta. Malgrat tot, amb una perseverança que no exclou un cert mètode, Kléber Chrome intenta arribar al final de la seva empresa, però per molt que es baralli amb els seus records, amb el poble, amb el temps, amb l'espai, amb l'amistat, l'amor, el dolor, amb la literatura mateixa, no fa res més que voltes en cercle: només la mort, al capdavant, sembla constituir aquell límit anhelat, a partir del qual la vida retrobarà el seu caràcter d'evidència.

El llibre és la petjada d'aquesta recerca infructuosa, sota la qual apareix amb forma de filigrana el recorregut de l'escriptura a la percaça de la veritat: un joc amb unes regles molt senzilles, però en què la partida esdevé desesperadament complicada.

Categoria : El traduït

Etiquetes : Adrià Pujol, Georges Perec

Bloc a WordPress.com.